

Начало>Предприемане на съдебни действия>Къде и как>Правото на коя страна се прилага?

В областта на гражданското правосъдие текущите процедури и производства, започнали преди края на преходния период, ще продължат съгласно правото на ЕС. Въз основа на взаимно споразумение с Обединеното кралство порталът e-Justice ще поддържа информацията, свързана с Обединеното кралство, до края на 2022 г.

Правото на коя страна се прилага?

Гибралтар

1 Източници на действащите норми

1.1 Национални правни норми

Стълкновителните норми в Гибралтар, отнасящи се до приложимото право, понастоящем произтичат основно от пряко приложимите регламенти на ЕС. По отношение на въпросите в областта на гражданското и търговското право това са: Регламент (ЕО) № 593/2008 относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) и Регламент (ЕО) № 864/2007 относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II). Законът за (приложимото право към) договорите (с който е приведена в действие Римската конвенция от 1980 г.) продължава да бъде приложим по отношение на договорите, които са сключени преди 17 декември 2009 г. (Регламент „Рим I“ се прилага за договори, които са сключени на или след посочената дата). Регламентът се прилага за случаите, в които вреда е настъпила след 11 януари 2009 г. Традиционните норми на обичайното право продължават да бъдат приложими за неправомерното увреждане чрез клеветата и във връзка с наследственото право и вещното право. Така например, със Закона за (приложимото право към) договорите е приведена в действие Римската конвенция от 1980 г. относно приложимото право към договорните задължения.

За семейноправни въпроси източник на норми относно приложимото право по принцип е обичайното право, с някои изключения. Като цяло за семейноправни въпроси се прилага правото на Гибралтар при спазване на ограничен брой изключения в обичайното право (напр. във връзка с недействителност на брака) или в законодателното право (напр. във връзка с издръжката съгласно Закона за издръжката (Maintenance Act) и Закона за решенията за издръжка (Взаимно изпълнение) (Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act.). По отношение на въпросите, свързани с родителската отговорност и закрилата на детето, обхванати от Регламент (ЕО) № 2201/2003 и Хагската конвенция от 19 октомври 1996 г., приложимите правни норми се съдържат съответно в нормите за семейните производства от 2011 г. (относно децата) на Хагската конвенция от 1996 г., както и в член 15 от посочената Конвенция, т.е. правото на Гибралтар се прилага при спазване на ограничен брой изключения.

Източници на стълкновителните норми в Гибралтар са както законодателното право, така и обичайното право (съдебната практика) и съотношението между тях е различно във всяка област на правото. Така например изборът на договорно право понастоящем се определя от Наредбата за (приложимото право към) договорите (Contracts (Applicable Law) Ordinance). Може да се отбележи, че с някои от тези писани закони се привеждат в действие международни споразумения (за такива споразумения, различни от законодателството на ЕС, което има пряко действие, се изисква закон, за да породят действие в Обединеното кралство и съответно в Гибралтар). Така например с Наредбата за (приложимото право към) договорите се привежда в действие Римската конвенция от 1980 г. относно приложимото право към договорни задължения.

1.2 Многостранни международни конвенции

През 1964 г. Гибралтар бе присъединен към Хагската конвенция от 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпоредения.

През 1994 г. Гибралтар бе присъединен към Римската конвенция от 1980 г. относно приложимото право към договорните задължения (заменена от Регламент „Рим I“ по отношение на договорите, сключени на или след 17 декември 2009 г.).

Гибралтар бе присъединен към Хагската конвенция от 1 юли 1985 г. за приложимото право относно доверителната собственост и нейното признаване през 1989 г.

1.3 Основни двустранни конвенции

Не са ни известни двустранни споразумения, съдържащи разпоредби относно избора на право, по които Обединеното кралство да е страна. Следва обаче да се отбележи, че макар с Римската конвенция от 1980 г. и Хагските конвенции да се разрешава на държавите да прилагат друг режим за избор на право за „вътрешни“ конфликти — като например конфликти между правото на Англия и Уелс и правото на Шотландия — Обединеното кралство е избрало да не използва този механизъм. Следователно нормите на Римската конвенция (във връзка с договорите, сключени преди 17 декември 2009 г.) и на Хагската конвенция се прилагат за конфликти между различните юрисдикции на Обединеното кралство, както и за конфликти между международни норми.

2 Прилагане на стълкновителни норми

2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми

Принципното положение е, че стълкновителните норми се прилагат само ако поне една от страните е отправила искане да се приложат. Ако не е отправено такова искане или ако няма задоволителни доказателства за съдържанието на чуждестранното право, обикновено съдията прилага по спорния въпрос правото на Гибралтар. Тази норма е свързана с доказателствата и процедурата и следователно не се засяга от регламентите на ЕС, Римската конвенция от 1980 г. и т.н.

2.2 Препращане

Доктрината за препращането се изключва от регламентите на ЕС за случаите, регулирани от нормите на ЕС относно избора на право, като тази позиция преобладава и в Закона за (приложимото право към) договорите. Следователно, ако нормите на Гибралтар относно избора на право за неправомерно увреждане поради небрежност препращат към френското право, ще се прилага френското национално право дори ако френски съд би приложил правото на някоя друга държава. Един от изтъкваните мотиви за отхвърлянето на препращането в тези области, изглежда, е това, че сложните норми, установени от писаните закони, биха били нарушени, ако се приложи препращане.

Ролята на препращането в останалите области на правото понастоящем е донякъде ограничена, а в някои случаи не е напълно ясна. Може да се каже, че препращането ще се прилага в случая на намираща се в чужбина земя, за която съгласно правото на Гибралтар се прилага *lex situs*. В тези случаи съществува прагматичен стремеж да се прилага именно правото на съда, на чиято територия се намира имотът, за да се увеличи

шансът за ефективно изпълнение на всяко решение на Гибралтар относно имота. Равносметката от решенията на първоинстанционните съдилища относно движими материални вещи, които се намират в чужбина, е че позоваването на *lex situs* не включва препращане.

По семейноправни въпроси съществува известна ограничена съдебна практика, според която институтът на препращането може да се прилага при определени обстоятелства.

Следва обаче да се отбележи, че в много случаи доказването на съдържанието на нормите относно избора на чуждестранно право е скъпо струващо и страните често избират да не претендират за прилагането им (вж. точка 2.1 по-горе). Прилагането на препращане е тема на активен дебат в академичните среди. Позицията, която преобладава в писаните закони във връзка със стълкновението на правни норми, е да се отхвърля препращане. Следователно, ако нормите на Гибралтар относно избора на право за непозволено увреждане поради небрежност препращат към френското право, ще се прилага френското национално право дори ако френски съд би приложил правото на някоя друга държава. Един от изтъкваните мотиви за отхвърлянето на препращането в тези области, изглежда, е това, че сложните норми, установени от писаните закони, биха били нарушени, ако се приложи препращане.

Въпреки това препращане, изглежда, се прилага в случай на наследяване на движимо и недвижимо имущество и възможни прехвърляния на такова имущество по принцип, когато нормите на Гибралтар относно избора на право препращат към *lex domicilii* или правото на мястото, където се намира недвижимият имот, както и в случаи, свързани със семейното право (което препраща към *lex domicilii*). В тези случаи съществува прагматичен стремеж да се прилага именно правото на съда, на чиято територия се намира имотът, за да се увеличи шансът за ефективно изпълнение на всяко решение на Гибралтар относно имота. Следва обаче да се отбележи, че в много случаи доказването на съдържанието на нормите относно избора на чуждестранно право е скъпо струващо и страните често избират да не претендират за прилагането им (вж. точка 2.1 по-горе).

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)

Този въпрос е уреден, като във всяка норма относно избора на право е уточнен съответният момент, в който се установява критерият за определяне на приложимото право (привръзката). Така например, в случай на прехвърляне на движими вещи съответното приложимо право е правото, приложимо на мястото, където се е намирала въпросната движима вещь към момента на прехвърлянето, когато се твърди, че въпросното действие е засегнало правото на собственост върху тази движима вещь.

2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми

Съгласно традиционните правни норми съдилищата на Гибралтар могат да откажат да прилагат чуждестранно право, което е в противоречие с гибралтарския обществен ред. Прагът обаче е много висок: например когато това би довело до резултат, който е „напълно чужд на основополагащите изисквания на правосъдието, прилагани от съдилищата в Гибралтар“. Съдържанието на гибралтарския обществен ред е повлияно от международните задължения на Обединеното кралство, по-специално от Европейската конвенция за правата на човека; нарушенията на правата на човека са добре известен пример за изключение, свързано с обществения ред; друг такъв пример е, когато правната норма представлява „грубо нарушение на норми на международното право от основно значение“ (например инвазията на Ирак в Кувейт през 1990 г.). В допълнение, понастоящем и в двата регламента „Рим I“ и „Рим II“ е предвидено прилагането на особените повелителни норми на сезирания съд, независимо от приложимото към договора право. Съществуващите норми от този вид като цяло са в областта на правото за защита на потребителите и по въпросите на заетостта или в законодателството за допълнение на международна конвенция.

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Съдържанието на чуждестранен закон се доказва, както се доказва фактическо обстоятелство. Като такова, съдържанието на чуждестранен закон се доказва от страните; на съдиите не е позволено да проучват по своя инициатива съдържанието на чуждестранен закон. В случай на противоречие между доказателствата, представени от страните, съдията може да оцени надеждността на вещите лица и му е разрешено да разгледа първичните доказателства (например чуждестранни писани закони и съдебна практика), особено когато са съставени на английски език и в тях се прилагат концепции, познати за гибралтарския съдия.

Съдържанието на чуждестранен закон обикновено се доказва чрез становища на вещи лица. Не е достатъчно пред съда да се направи позоваване на чуждестранен писан закон, съдебна практика или официален документ. Становища на вещи лица относно чуждестранен закон може да бъдат представени от всеки, „който има подходяща квалификация за това въз основа на своите знания или опит“, независимо дали има право да работи като практикуващ юрист в съответната юрисдикция. Въпреки това вещите лица обикновено са или представители на академичните среди, или практикуващи юристи във въпросната юрисдикция. Ако съдържанието на чуждестранен закон е било определено в по-ранна съдебна практика в Гибралтар или Англия, тя може да бъде цитирана като доказателство за съдържанието на чуждестранния закон и ще се счита, че то е същото като определеното в посочената съдебна практика, освен ако бъде доказано друго.

Доказателствената тежест се носи от страната, която се позовава на чуждестранния закон. Ако текстът на чуждестранен закон не бъде доказан в задоволителна степен, общото правило е, че ще се прилага правото на Гибралтар. Въпреки това в случаите, когато няма причина да се счита, че чуждестранен закон по някакъв начин наподобява правото на Гибралтар (например данъчен закон на друга европейска юрисдикция), производството може да се прекрати.

3 Стълкновителни норми

3.1 Договорни задължения и правни действия

Регламент „Рим I“ се прилага пряко във всички случаи, свързани с договорни задължения и избор на право. Нормите относно избора на право в Регламент „Рим I“ може да се прилагат и за случаи, които според националното право на Гибралтар не са свързани с договори (напр. когато споразумението не е възмездно, като договори за дарение).

Процесуалните въпроси се определят от *lex fori*. Следователно оценката на размера на вредите (но не на видовете вреди) и начините на доказване се уреждат от нормите на сезирания съд. Давностните срокове са материалноправен въпрос и съответно в случая на договорни задължения те се определят от приложимото право съгласно регламента. Основните материалноправни норми са посочени по-долу.

Това право се прилага в случаите, когато страните са направили изричен избор на право или такъв, който произтича с достатъчна степен на сигурност. Това, че даден избор вероятно произтича с достатъчна степен на сигурност, се демонстрира, когато договорът е по стандартен образец, за който е известно, че е уреден от конкретен закон (например морската застрахователна полица на Лойд) или в контекста на предходни отношения между страните. Когато е налице споразумение за избор на съд, това често е достатъчно, за да се заключи, че е предвидено да бъдат избрани нормите на този съд, но не винаги е така. В случай на арбитражно споразумение, ако са уточнени критериите за подбор на арбитражи, това ще позволи по-лесно да се направи заключение относно избора на право, но ако арбитражите се определят чрез отнасяне до международен орган, тогава е много по-малко вероятно изборът да произтича с достатъчна степен на сигурност.

Свободата на избор е ограничена в няколко отношения. Първо, в потребителските договори и трудовите договори изборът на право не може да лишава потребителя или работника от защитата на повелителната норма, която съществува съгласно правото, което е щяло да се прилага по случая, ако не е бил направен изричен избор на право. Второ, когато всички елементи, относими към ситуацията, са свързани с една държава,

изборът на друго право не може да лиши повелителните норми на тази държава от тяхната правна сила. Съществуват и норми за защита на потребителите във връзка със застрахователните договори. Може да се отбележи също така, че когато е налице несъгласие по отношение на ефективността на избора — например предположение за натиск — въпросът дали този избор е бил ефективен се определя от потенциалното приложимо право (т.е. правото, което би се приложило по отношение на договора, ако изборът е валиден), освен ако това би било „неразумно“ (като в този случай може да се приложи правото на държавата по обичайно местопребиваване на страната, която твърди, че не е изразила съгласие).

В случаите когато не е налице изричен избор на право, нито избор, който произтича с достатъчна степен на сигурност, в Регламент „Рим I“ са предвидени специални норми в зависимост от вида на договора, но когато тези норми не са достатъчни за формулиране на заключение, по правило ще се прилага правото на държавата по обичайно местопребиваване на страната, която дължи характерната за договора престация. Невинаги е лесно да се определи страната, която дължи характерната за договора престация, но това обикновено е страната, която не извършва плащане за стоката или услугата (напр. страната, която дължи характерната за договора престация, е продавачът на продукт, заемодателят при банкова сделка или гарантът по договор за гаранция). Тази презумпция може да бъде оборена в полза на държава, с която договорът има по-тясна връзка.

3.2 Извъндоговорни задължения

По отношение на извъндоговорните задължения в повечето случаи се прилага Регламент „Рим II“. Законът ще се прилага само за въпроси, свързани с неправомерно увреждане, които не попадат в приложното поле на Регламента, а клеветата остава регламентирана от обичайното право (вж. по-горе). Давностните срокове също се определят от приложимото право.

Съгласно Регламент „Рим II“ общото правило е да се прилага правото на мястото, където е настъпила вредата. Специални норми определят приложимото право за конкретни видове извъндоговорни задължения, включително отговорността за вреди от стоки, нелоялната конкуренция, увреждането на околната среда и неправомерните увреждания, свързани с правата върху интелектуалната собственост. В Регламента също така се дава възможност на страните при определени обстоятелства да избират приложимото право, но тази разпоредба не може да се използва, за да се избегнат повелителните норми на ЕС или националното право. Следва да се отбележи, че оценката на вредата е въпрос, който трябва да бъде решен от приложимото право.

Както беше посочено по-горе, клеветата (което включва разгласяване на позорно обстоятелство по отношение на правото на собственост или качеството на стоки, злонамерени неверни твърдения и искове, основани на чуждестранно право, които „съответстват или по друг начин имат характер на [такъв] иск“) остава регламентирана от обичайното право. В такива случаи се прилага „нормата за двойна подсъдност“: неправомерно увреждане е подсъдно в Гибралтар само ако то е подсъдно по силата на чуждестранното гражданско право на юрисдикцията, в която е извършено деянието (обикновено публикуване на информация), а ако деянието е извършено в Гибралтар, то е подсъдно по силата на гражданското право на Гибралтар. Тази норма бе запазена след натиск от страна на медийни организации, които се опасяват от прилагането на репресивни чуждестранни закони. Предвидено е обаче изключение от тази норма: когато друга държава има по-съществена връзка с деянието и със страните, вместо това се прилага правото на тази въпросна юрисдикция. Следва да се отбележи, че ситуацията в тази област е особено несигурна.

По отношение на управлението на доверителната собственост приложимото право се урежда от Закона за попечителите (Trustees Act), с който се прилага Хагската конвенция за приложимото право относно доверителната собственост. Това предвижда, че приложимото право е избраното от учредителя или, в отсъствието на такъв избор, правото, с което доверителната собственост е най-тясно свързана. Това право определя действителността, структурата, изпълнението и управлението на доверителната собственост.

3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

При раждането държавата по местожителство на лицето (държавата по местожителство по произход) е същата като тази на бащата на детето към момента на раждането, ако детето е родено в брак. Ако детето е извънбрачно или ако бащата е починал към момента на раждането, държавата по местожителство на детето е същата като тази на майката на детето. Тази норма продължава да се прилага докато детето навърши 16 години (т.е. държавата по местожителство на детето се променя в зависимост от тази съответно на бащата или на майката).

За лица над 16-годишна възраст държавата по местожителство по произход продължава да се прилага, освен ако те не приемат държава по местожителство по избор. За да приеме държава по местожителство по избор, лицето действително трябва да пребивава в съответната юрисдикция и да възнамерява да пребивава там за неопределен период от време или за постоянно. Ако някой от тези елементи вече не е налице, държавата по местожителство по избор спира да се прилага, а се прилага държавата на местожителство по произход.

Държавата по местожителство на съпругата вече не се определя според тази на съпруга: тя се преценява отделно.

Дееспособността за поемане на определени задължения (напр. за сключване на договор, за съставяне на завещание, за сключване на брак) се определя от нормите, които са специфични за тази област, и е разгледана в съответните раздели.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

Родителската отговорност и въпросите, свързани със закрилата на детето, като цяло се определят от правото на Гибралтар, при спазване на ограничен брой изключения, като например тези (обсъдени по-горе), приложими за въпросите, свързани с Хагската конвенция от 1996 г., и въпросите, обхванати от приложното поле на Регламент „Брюксел IIa“. Въпросите относно бащинството и осиновяването като цяло също се определят от английското право, с някои изключения.

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

Формалната действителност на брака по принцип се урежда от правото на мястото на сключване на брака, с някои изключения.

Брачната дееспособност като цяло се определя от държавата по местожителство на съответното лице непосредствено преди брака. Това право урежда въпроси, като например дали страните са изразили съгласие, изискванията за възраст и кои лица от семейството в широк смисъл не могат да сключват брак. В конкретния случай с възрастта бракът не е действителен, ако към момента на сключване на брака някой от участниците е на възраст под 16 години, ако държавата им по местожителство е Гибралтар. Въпреки това бракът може да бъде сключен, ако преди събитието се подаде молба за специално разрешение за встъпване в брак.

По въпросите, свързани с развод или раздяла, като цяло се прилага правото на Гибралтар, с ограничен брой изключения.

По отношение на задълженията за издръжка като цяло се прилага правото на Гибралтар, с някои изключения.

3.6 Режи на имуществени отношения

Режимът на имуществените отношения не е институт, широко известен в обичайното право. По въпроси, свързани с издръжката при развод, раздяла или недействителност на брака, или въпроси относно задължението за издръжка съдилищата на Гибралтар като цяло прилагат правото на Гибралтар или съдебната практика на Англия и Уелс, когато могат да го направят, при спазване на ограничен брой изключения.

3.7 Завещания и наследяване

В случаите на наследяване по закон (т.е. когато не е налице завещание) за наследяването на движимо имущество се прилага правото на държавата по местожителство на наследодателя към момента на смъртта; за наследяването на недвижимо имущество се прилага правото на юрисдикцията, в която се намира имуществото (*lex situs*).

В случаите, в които е налице завещание (наследяване по завещание), дееспособността на завещателя да състави завещание за движимо имущество се определя от правото на държавата по местожителство на завещателя към датата на съставяне на завещанието. Завещникът е дееспособен да получи движимо имущество, ако това е така съгласно правото на собствената му държава по местожителство или съгласно правото на държавата по местожителство на завещателя. Няма конкретен достоверен източник по въпроса относно недвижимото имущество, но най-вероятният резултат е *lex situs*, който вероятно определя и дееспособността на завещника да получи завещателно разпореждане за недвижимо имущество.

Съгласно Закона за завещанията (Wills Act) от 2009 г. завещанието е формално действително (напр. правилен брой свидетели), ако е в съответствие с някой от следните закони: закона на мястото, където завещанието ще бъде изпълнено (напр. обикновено където е подписано и е имало свидетели), към момента на изпълнението; правото на държавата по местожителство, държавата на обичайно местопребиваване или държавата, чийто гражданин е завещателят към момента на изпълнение на завещанието; правото на държавата по местожителство, държавата на обичайно местопребиваване или държавата, чийто гражданин е завещателят към момента на смъртта. Завещанието също така е формално действително за прехвърляне на недвижимо имущество, ако е в съответствие с вътрешното право на юрисдикцията, на чиято територия се намира имуществото (като по този начин се изключва прилагането на препращане въпреки препращащите норми, отнасящи се до недвижимо имущество).

Завещанието на движимо имущество е материално действително (напр. ограничения върху сумата, която може да бъде завещана), ако е в съответствие с правото на държавата по местожителство на завещателя към момента на смъртта; завещанието на недвижимо имущество е материално действително, ако е в съответствие с правото на юрисдикцията, на чиято територия се намира имуществото, т.е. прилага се *lex situs*, независимо коя е националната правна система.

Завещанието се тълкува от правото, предвидено от завещателя, което се предполага, че е правото на неговата държава по местожителство към датата на съставянето на завещанието. Тази презумпция е норма *prima facie*, която може да бъде оборена с доказателство, че завещателят явно е обмислял и планирал завещанието му да бъде тълкувано съгласно друга правна система. По отношение на недвижимото имущество може да има допълнителни ограничения, според които ако интересът, който произтича от такова тълкуване, не е разрешен или не е признат от *lex situs*, превес взема *lex situs*.

Действителността на предполагаема отмяна на завещание се определя от правото на държавата по местожителство на завещателя към момента на предполагаемата отмяна (следва да се отбележи, че съгласно националното право на Гибралтар, ако то се прилага, бракът отменя завещанието, освен ако бъде доказано, че завещанието е било изготвено изрично с идеята за сключване на брак). Когато обаче се предполага, че отмяната се дължи на второ завещание (за разлика например от скъсване на завещанието), въпросът дали това второ завещание отменя първото, се определя от приложимото право за формалната действителност на второто завещание. Ако не е ясно дали второто завещание отменя по-ранно завещание, въпросът за тълкуването се определя от предвиденото от завещателя право, за което се предполага, че е правото на неговата държава по местожителство към датата на съставяне на второто завещание.

3.8 Недвижимо имущество

Делата, свързани с имущество, се разделят на дела за движимо и за недвижимо имущество; дали имуществото е движимо или недвижимо, се определя от правото на мястото, където се намира имуществото.

В случая на недвижимо имущество приложимото право е правото на мястото, където се намира имуществото, и се прилага препращане. Това е приложимо за всички въпроси, свързани със сделката, включително дееспособност, формалности и материална действителност. Следва да се отбележи, че, разбира се, съществува разграничение между прехвърлянето на земя или на друго недвижимо имущество и договора, който урежда правата и задълженията на страните по прехвърлянето — задълженията се уреждат от различни правила относно приложимото право (по-специално съгласно Регламент „Рим I“).

В случая на свързани със собствеността въпроси (за разлика от свързаните с договорите въпроси) относно прехвърлянето на движимо материално имущество като цяло приложимото право е правото на мястото, където се намира имуществото към момента на събитието, за което се предполага, че е повлияло на правото на собственост върху това имущество. В тази ситуация не е ясно дали се прилага препращане, като цялостният ефект на решенията, взети на първа инстанция от съдилищата на Гибралтар, предполага, че препращане не се прилага. Правото на собственост върху материално имущество, придобито в съответствие с това общо правило, ще бъде признато за действително в Гибралтар, ако движимото имущество след това бъде преместено от държавата, в която се намира към момента на придобиването на правото на собственост, освен ако и докато това право на собственост не бъде заменено от ново право на собственост, придобито в съответствие с правото на държавата, в която е преместено имуществото. Особено изключение от общото правило относно движимото материално имущество се отнася до случаите, когато материалното движимо имущество е в движение и неговото местонахождение не е известно на страните, или временно прехвърлянето, което е действително съгласно приложимото право относно прехвърлянията, ще бъде в сила в Гибралтар.

В случая на прехвърляне на движимо материално имущество, когато отношенията между прехвърлителя и приобретателя са договорни (каквито са в случая на повечето заеми) и въпросът е свързан само с действителността и изпълнението на самото прехвърляне, се прилага Регламент „Рим I“.

Следва да се отбележи, че е трудно нормите относно избора на право по отношение на прехвърлянето на нематериално имущество да бъдат обобщени и че прехвърлянето не е обхванато само от една норма относно избора на право, основно тъй като категорията на нематериалните активи обхваща много широк кръг от права, като не всички от тях са договорни по произход. В случая на движимо нематериално имущество се предлага да се потърси експертно становище.

3.9 Несъстоятелност

По отношение на производството по несъстоятелност за Обединеното кралство и оттам за Гибралтар се прилага Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета, в който са определени съответните норми при производствата, включващи пълната или частичната продажба на активи от страна на длъжника и назначаването на ликвидатор, когато основните интереси на длъжника са в държава — членка на ЕС (различна от Дания). Ако съдилищата на Гибралтар са компетентни (каквото би бил случаят, ако центърът на основните интереси на длъжника е в Гибралтар, където се предполага, че е седалището), се прилага правото на Гибралтар.

В случаите, които попадат извън приложното поле на Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета, правото на Гибралтар се прилага, когато съдилищата на Гибралтар са компетентни (каквото би бил случаят, ако дружеството е регистрирано в Гибралтар или ако има лица в Гибралтар, които биха извлекли полза от ликвидацията и няма основателни причини за десезиране).

Последна актуализация: 08/06/2021

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.